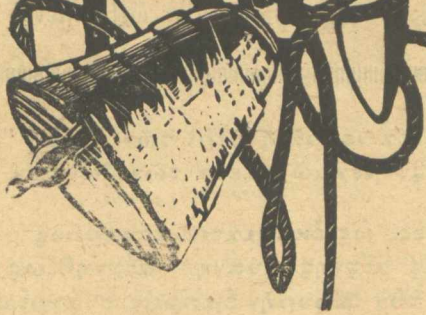
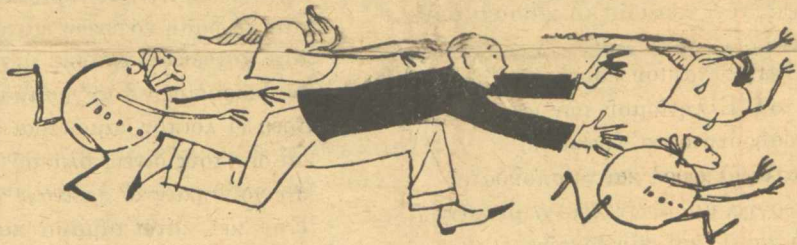


ἡ ΚΑΡΝΑΒΑΛ



Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάσεις κι' ἀπορείς
 θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ "ΑΡΒΑΣ" θὰν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

<p>"Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν</p>	<p>"Ἔτος χίλια καὶ τριάντα κι' ἑννηακόσα κι' ἡ Κομοῦνα πάλι εὐρέθηκε ὄργωσα</p>	<p>Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.</p>
	<p>Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθορίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστά Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὰς προσωπιζῶς μόνον σ' ἐμὰς</p>	<p>33</p>
<p>Φύλλον τριάκοντα καὶ τρία Μπάλλος Παναχαϊκῆς καὶ κροῦα</p>	<p>Κουτσοφλέβαρου δεκάξη Κι' ἡ Κομοῦνα πάει στὴ Χάφι</p>	



Σὰν δὲν ἔφθανε τὸ χάλι
 ἐπανάστασι καὶ πάλι
 τώρα μεσ' τὸ καρναβάλι

Ἐπανάστασις λοιπὸν! Ἐπανάστασις καὶ πάλι
 στὴν Ἑλλάδα, τῆς κομοῦνας τώρα τὸ καρναβάλι
 εἰς κερὸν χορῶν καὶ πάλι
 ἐπανάστασις καὶ ζάλη
 συνταράσσου πέρα πέρα
 τῆς μεγάλης μας Ἑλλάδος τὸν ταλιέπορον ἰέρα

Μωρὲ μπράβο καρναβάλι! πῆρες ζίνες διαστάσεις
 μπράβο μπολεθίκε ἡῶρες πρώτης τώραπεριστά
 τώρα μέσ' τὸ καρναβάλι [σεις
 ποῦ χοροὶ σοῦ φέρνουν ζάλι
 στὴν Ἑλλάδα τὴ μεγάλη
 κι' ἀπὸ τὴν κρίσι τὴν πολλή
 καταντήσαμε ... μουρλοὶ

Μὰ ποῦ εἶν τὸ καρναβάλι; ποῦ χοροὶ ὠραῖοιμπάλιοι
 Ξεφαντώστε Ἑλληναδες νὰ ξεχάσετε τὸ χάλι,
 Μωρὲ διώξετε τὴ ζάλη!
 γίνετ' ἀνθρωποκαὶ πάλι
 ξεφαντώστε! μέσ' τὴ ζάλη τοῦ χοροῦ νὰ λησμονῆστε
 Ξεφαντώσατε νὰ ζῆσατε!
 Ξεφαντώσατε ξεζωσθῆτε
 ὀρχεῖτε πέρα κάθε λύπη μὴ σκεπτόσατε λυπηρὰ
 στὸ χορὸ στὸ καρναβάλι, σὰς προσημένει ἡ χαρὰ





**Μιά συζήτηση μεγάλη
Φάπα, Κλάπα για τὸ χάλι**



Κ.—Βρὲ καλῶς τὸν Φάπα πάλι, ἢ μὴν εἶσαι θυμωμένος
μὰ τί φταίω, ποῦ σοῦ πρέπαν και καμπόσαις ὠρισμένως

Φ.—Δὲν θυμῶν κακομοίρη, οὔτε κλαίω σὰν ἐσένα
μὰ θὰ ἔλθῃ κάποια ὥρα νὰ πληρώσης τὰ σπασμένα
τότε περὶ θὰ σοῦ γουρμάσω και τὴν πλάτη και τὰ κούτρα
τὴν κοιλιά, τὰ πσινά σου ὡς κι' ἄφτουνα σου τὰ μούτρα

Κ.—Πάψε τῆς παληκαριές σου, κι' ἔλα κι' ἄκου' ἐν τῷ ἄμα
πῶλαβ' ἀπ' τοὺς καλογέρους τὴν δευτέρα, ἕνα γράμμα,
Και τί μοῦλεγαν τσιφούτη, ποῦ κανεῖς νὰ εἰπῶ νὰ μάθῃ;
Τι βροσιές και τί κατάραις!.. μαζωμέναις στὸ καλάθι!

Φ.—Μωρὲ πές μου τὸνομά του... ποῦ νὰ βγάλῃ καλαγκάθι!
Πές μου τον νὰ τόνε γράψω στῆς Καμπάνας τὸ δυτέρι
νὰ χορτάσω νοστιμάδες τὸν καθένα χασομέρη!

Κ.—Ἄ αὐτὸ! Μιά τέτοια χάρι δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὴν κἀνω
και ἂν πρόκειται ἀκόμη, φιλιτάτε μου, νὰ πεθάνω!

Φ.—Τότε βράσ' τὸ τέτοιο γράμμα, σοῦπα φτιάσε τὸ ζουμί του
νὰ χαρῆ τοῦ καλογέρου, ἡ **ἀφρόπλαστη** ψυχὴ του!

Κ.—Εἶπαμε πολλὰ και πάψε! Ἀφ' τοὺς δόλιους, ποῦ κοιμοῦνται
και μὲ ὄνειρα **φρικώδη**, συνεχῶς ταλαιπωροῦνται!!
Ἄφ' τοὺς δόλιους ποῦ θὰ μείνουν εἰς τοὺς δρόμους νὰ
γυρίζουν

κι' ἀπ' τὴν πείνα τ' ἀντερά τους διαρκῶς νὰ γουρουλίζουν
Ξεύρεις τί θὰ πῆ νὰ γίνῃ **ῥευστοποιήσις** κτημάτων;
και διανομὴ στοὺς φίλους τῶν ὠραίων σου χρημάτων;

Φ.—Βέβαια κι' ἢ τέτοια σκέψις, τοὺς περὶ ἀπ' τὸ κάθισμάτων
και νὰ σκέπτεται κανένας ἄτι ἄλλοτε ποτὲ
ἦτο κάθε Μοναστηρι φιλὲ Κλάπα μου κουτὲ
ἢ Ἐστία τῆς Πατριδος, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν φώτων
κι' ὄχι βέβαια κακίας, νοσηρότητος κι' ἐρώτων!!!

Κ.—Μπράβο, Φάπα, εἶπες κατ' ἑμὲ φερόν και τὸ σπουδαῖο!
Ἄλλὰ ἔλα, π' ὁ κύριος Γιώργης, μοῦ φωνάζει, χλιμτροῦνε
κατ' ἄλογα βαρβάτα! στὸ παχνί, και σὰν ἐβγοῦνε
τρισαλοῖμονο!.. κι' ἄλλοι μας! ὅλα στάχτη θὰ γενοῦνε!

Φ.—Κι' ὁ κύριος Γιώργης ἔχει δίκιο, ποῦ σοῦ δάνεισε τὴ λέξι,
μὰ ὅτι μέλλει γὰ νὰ γίνῃ ἄς γενῆ, κι' ἄμὰν... ἄς φέξῃ!

Κ.—Και δεῖ, δεῖ χρημάτων, ἄνερ τῆς κλεινῆς πατριδος, τώρα
κα' οἱ φίλοι; τί θὰ φᾶνε μωρὲ Φάπα κλαπαδόρα;
Δὲν ἀκούεις, π' ἀπειλοῦνε, ἀφ' ὀλόκληρη τὴ χώρα;
δὲν ἀκούεις τὰς πτωχεύσεις ἀπὸ μιὰ σὲ κάθε ὥρα
πῶς τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους, ὅσο πᾶν' και λιγοστεύουν;
και τὰ πράγματ' ὅπως πᾶνε κάθε μέρα κι' ἀγριεύουν

**Κι, ἢ συζήτηση σπουδαίως μεγαλώνει
γιὰ τοὺς Τούρκους π' ἀπειλοῦν μὲ τὸ κινδύν.**

Κ.—Θέλουμε λεφτὰ βρὲ ζῶν; Ἡ Τουρκία φτιάκει στόλο,
τὰ πηγαίνῃ δ' ὅπως πᾶσι λάου, λάου μὲ τὸ δόλο!

Φ.—Και; σὰν τί μὲ μέλλει ἐμένα; Τὸ πρωτόκολλο σὰν πάρη
ὁ Δευτέρης εἰς τὰ χέρια, νὰ τὰ μούτρα τους! παζάρι!!

Κ.—Βρὲ τί λές, μωρὲ μουλάρι;

Φ.—Μὲ χαρτὰ κι' ἐσὺ πιστεύεις πῶς ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ;
και μᾶς πέρασες γὰ κτήνη;

ἄφοῦ οὔτε τὸ ψωμάκι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φτηνῆν.

Δὲν τὸ ξεύρεις τὴν Τουρκία τὸ πρωτόκολλο σὰν φέρεις
θὰ τὸ πάρη νὰ παστρέψῃ τὸν... αὐτοῦνο της ποῦ ξέρεις;

Κ.—Μὰ γι' αὐτὸ κι' ὁ Στράτοςεῖδες, τὸν ἐξάφαλο τοῦ ψάλλει
και τοῦ λέει; Τὰ χαρτὰ εἶναι στράτσα ἀπ' τὸ μπακάλη,
και ὁ πόλεμος ζητᾷ σφαῖρες, ὅπλα και κανόνια
και ἀριμάδαις Σαλαμίνων στὰ φρικώδη μας τὰ χρόνια!

Φ.—Φεῦ! τὰ χρόνια! Τέτοια χρόνια! δυστυχῆ και συχαμένα!
μὲ τῆς Χάγης ὑποσχέσεις διὰ λίρας ὄχ! ὠμίνα!

**Συνομιλία νεκρικὴ περὶ τῶν ὄντων
και μεταξὺ νεκρῶν μετὰ τῶν ζώντων**

**Προχθές, ὡς ἐκοιμάτο μακαρίως
ὁ Ἄρθας αἴφνης ἔξυπνησ' αἰφνηδίως
και βλέπει τὸν Σουρῆν ἐμπρὸς τ' ἀγρίως;
νὰ τ' ὀμιλῆ σπουδαίως στεντοραίως,
κι' ὁ τρόμος ἄμ' ἀφῆκε αὐτόν, ὁ κρυθὸς
ἠρώτα τὸν Διδάσκαλον, ἠπίως...**

Σ.—Κοιμᾶσαι βρὲ; Κοιμώσαστε ἀκόμη με' τὴν πλάσι,
π' ἕνας κυτὰ τὸν ἄλλον, πῶς νὰ τὸν ξεγελάσῃ;
Κοιμᾶσαι κι' ὄνειριάζεσαι βρὲ συχαμένο τέρας
τώρα; π' ἑκατομύρια θάλθουν ἐξ Ἀγγλιτέρας
και ἢ Γαλλία ἔβαλε τὴν Γκρέτσια ἀγαποῦσα
Δασμὸν βαρὺν εἰς τὸ κρασί και φόρον ἄλλα τόσα;
και πῆγ' ἐμπρὸς στὸν Ντὲ Βαλέφ ἢ κάθε μία κόρη
κι' ἐμπρὸς τοῦ ξεκουμπώθηκε κι' ὁ Φρακαρόλ' ἠπόρει
δορκάδων βλέπων τοὺς νεβρούς ὀρθοὺς καθὼς τὰ ὄρη
κι' ἢ χεῖρ του οὕτως ἔψαχνε τὰ πάντα κι' ἐπροχώρει
μέχρι κι' αὐτῶν, κοιμητρουλῆ, λοιπὸν τῶν ἀποπᾶτων,
πότε τὰ δαση ἐρευνῶν και μέχρις... ἀποπᾶτων
πότε χαϊδεῦν πατριὰ μέχρι μυχιαιτάτων
τῶν κορασιδῶν τὰς γραμμάς, τὰ μπούτσια, τὰ μηριά τῶν!
Βρὲ; Τί λοιπὸν καμώνεσαι ὅτι κρατεῖς γλωσιδί,
και δὲν τοὺς δίνεις βλάκαρ, καμ πανιστὸ βροσιδί
ποῦ γδύθησαν κι' ἐμείνανε γὰ τίτλον Μις, ταισιδί;
Ἐγὼ κεῖ κάτω τᾶμαθα και φθάνω θυμωμένος
και προπαντὸς και κατὰ σοῦ θλιμμένος ὠρισμένως!
Τί γίναν ὅσα σ' ἔμαθα; Ἐπήγανε χαμένα;
Βρισ' τοὺς λοιπὸν γὰ νὰ χαρῆ και ἢ ψυχὴ μ' ἐμένα!

**Και πάλι ἐξανιστάμενος ἀνάβει
πρὸ τοῦ νὰ πάη πάλιν εἰς τὸν Ἄδῃ**

Σ.— Κάμε σὲ πόστες τῆς βροσιές και ρίχτες ὅλες μάτσο
νὰ αἰσθανθοῦν κατὰμουτρα και τὸν δικὸ σου μπάτσο
Κι' ἐγὼ γὰ τοῦτο ἦλθα δῶ ἐδίφασα γὰ ντόρο,
και σὲ ἀρπάζω ἀπ, τὰ μαλλιά σ' αὐτόν ἐδῶ τὸ χῶρο
και σὲ κτυπῶ, σὰν δὲν κτυπᾶς ἐσὺ τὸ καμπανέλι
και γράφων μὲ τὴν πέννα σου τὰ κάνεις ὅλα μέλι!
Γιατί λοιπὸν, μωρὲ κουτὲ; ἀφίνεις τοὺς αὐθάδεις
τοὺς φλύαρους, διαφθορεῖς; Δὲν βράζει; Δὲν κοχλάζει;
Λοιπὸν; δὲν ἔχεις αἶμα σὺ; ἢ μὴ και διεφθάρεις;
ἢ μὴ σ' ἀρέσουν νὰ περνᾶς ζῶν ἐν κανιβάλλοις;
κι' κρῖσις σπάξει τὰ ὀσᾶ κι' ἐσὲ μετὰ τῶν ἄλλων
στὸ μισκαρένιο τὸν καιρὸ, ἀνθρώπων καρναβάλλων;
Τί μὲ κυτᾶς βρὲ, ντενεκὲ.....

Α.— Διδάσκαλε!

Σ.— Σιασμός!!

Ντροπὴ σου! νὰ κοιμπώνεσαι σὲκάθε φεράγκο μπρός
και νὰ μὴ ψάλλεις καθενὸς, γυρνώντας τὴν φυλάδα

και πιάνοντας απ' την αρχή να βρίζεις στην άραδα.
 Κατήντησες, ποῦ οἱ στίχοι σου δὲν ἔχουν νοστιμάδα
 Κατήντησες. ὁ ἔσχατος, καὶ ἐγὼ ποῦ εἶμαι μόνο
 ψυχὴ, καλῶς τ' αἰσθάνομαι καὶ σοῦ τὸ φανερώνω
 κι' ἀπὸ πολλοὺς πῶς τὸ ἄκουσα, γιὰ σένα νὰ θρηνοῦνε
 καὶ διὰ τοὺς ἐπαίνους σου νὰ σὲ κακολογοῦνε.
 Πάψε λοιπὸν τὴν τακτικὴ! Τιμῶρει μὲ τὸ στίχο!
 Βάρο, τὴ Καμπάνα δυνατὰ νὸ βγάλη ἄλλον ἤχο
 Πάρε καμτσίκι βούνευρο καὶ κτύπησ' ἄνευ πόνου
 τοῦ κίθε γαΐδαρου, τραβῶν τὴν λεοντὴν τοῦ ὄνου
 καὶ τότε θάσαι τοῦ Σουρηῆ ὁ βέρος κληρονόμος
 ἄλλοιῶς καὶ σὺ ἕνας κοντὸς, ξίστρωτος μπητι...ὄνος!
 Ποῦν οἱ καιροὶ ποῦχ, ὁ Λαὸς τὸ Βασιληᾶ μπροστὰ του
 κι' ἐκεῖθε τὰ ἀνάκτορα μὲ τὰ παράθυρά του
 κι' ἔμπρὸς του τῆς Ποιγκήπισαις καὶ τῆ Βασιλισσὰ του
 καὶ νὰ περνοῦν ὡς οἱ λοιποὶ, κι' αὐτοὶ ἀνάμεσά του;
 Ποῦ οἱ καιροὶ ποῦρχώτανε μὲ δόξα ὁ Κωνσταντῖνος,
 μὲ τὰ μουστάκια Κάιζερ; Ποῦ βρίσκονται βρὲ κτήνος;
 Τώρα δυὸ τρεῖς σὲ ὀδηγοῦν κι' ἀπὸ κοντὰ χιλιάδες,
 φίλοι τοῦ κόματος νοθροὶ, ἀλλὰ καλοφαγάδες,
 Τότε ποῦ ἔπινα βαρύν ἐγὼ στοῦ Ζαχαράτου
 ἐὰν ἐγίνοντο αὐτὰ; Θὰ εἶμασ' ἄνω - κάτω!
 Θὰ ἔβλεπες τοὺς φοιτητὰς μπροστὰ μὲ τῆς σανίδαίς
 ποῦ τέτοιες δόξαις κάποτε κι' ἐσύ στὰ μάτια σ' εἶδες
 νὰ πέφτουν νὰ σηκώνονται πολλὰκις κυβερνήσεις
 καὶ μόνον γιὰ νὰ δίλειυτο νὰ ἔχουν συγκινήσεις.

A.—Μὰ τότε δὲν ἦσαν πολλὰ τῶν φίλων ἀπαιτήσεις
 οὔτε ὑπῆρχε σοβαρὰ, κι' σημερινὴ ἡ κρίσις;
 Σ.—Μὰ οὔτε καὶ λαθρέμποροι ἐτόσοι καὶ κηφήνες;
 οὔτε καὶ κλέφτες Ὑπουργοὶ ἐν μέσαις φεῦ! Ἀθήναις!!
 κι' αὐτὴ νὰι σπουδαιότερη τῆς κρίσεως αἰτία,
 γι' αὐτὴν σοῦ λέω ἄρπαξε καμπόσους ἀπ' τ' αὐτὰ
 A.—Τὸ δίκαιον Διδάσκαλε, μὲ σέ τὸ βλέπω, φόρα,
 κι' ἄψε σβίσε ἀρχινῶ ἀπ' τούτη μου τὴν ὥρα
 καὶ θὰ μὲ ἰδῆς στὸν ἄλλο μου, **Π. Ὁμῆξ** μὴν τὶ θὰ γράφω
 π' ἀκόμη καὶ τὰ κόκκαλα νὰ τρίζοιτε στὸν τάφο!
 Σ.—Σ' εὐχαριστῶ καὶ βιαστικὸς νὰ παω πάλι κάτω
 σέ... χαιρετῶ πανευτυχῆς ἀπ' τὴν κοροφὴ ὡς τὸν πάτο!
 Καὶ τώρα τράβα στὸ χορὸ καὶ βλέπων καλτσοδέταις
 γράψε καὶ στείλε μου κι' ἐμὲ τῆς σκέψεις νέταις σκέταις
 Ἔτσι κι' ἐγὼ στ' Ἀνάκτορα ἐπήγενα στὸν μπάλλο
 κι' ἐγὼ ἔχωνα τὴ μύτη μου γιὰ τῶνα καὶ γιὰ τᾶλλο
 καὶ μοῦρχονταν ἀνάποδα τὰ πράματα τοῦ κόσμου
 καὶ πῶς θυμοῦμαι κάποτε, ποῦ κάποιος εἶπα, δὸς μου
 ἀπ' ὅτι σ' ἄλλους ἔδινε καὶ μοῦπε.. τέλος! φῶς μου
 καὶ πάλιν τῶπα κι εἶπε μου..... Ἐσώθηγε κουτέ!!
 Ἄχ! φεῦ! τατατα!
 Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ ἐγίνηκεν ἀντάρα
 ποῦ μ' ἔπειασε περὶ ῥομος τρομάρα καὶ λαχτάρα
 κι' ἐχάθηκεν ὁ Δάσκαλος σὰν σύνεφ' ἀπ' ἔμπρὸς μου
 καὶ πέρνω τὸ στρατὶ στρατὶ καὶ πάω μοναχὸς μου

ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΧΑΪΚΗΣ ΑΝΕΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ

Ἄνοιγει τὸ τριώδιον χαρῆς, τραγούδια μπάλλοι
 κι' ἡ τρέλλα ἀμέσως μονομαῖς, ποῦ λένε καρναβάλι
 καὶ ὁ Ἄρβας, ποῦ δὲν εἶχε κι' αὐτὸς σμόκιν, ὡς οἱ ἄλλοι
 κι' οὔτε ἤθελε νὰ πάρῃ δανεικὸ ἀπὸ τὸν μπακάλη
 ἔστειλε τὸν Φασουλῆ του γιὰ νὰ πάῃ μὲ τὸν Πασχάλη!
 καὶ σὰν βρέθησαν κι' οἱ δυὸ τους μέσα στοῦ χοροῦ τῆς ἀλή
 περὶ πάντων συζητοῦνε μέσ' τῆς κρίσεως τὸ χάλι

Φ.—Καταμπρὸς στὰ θεωρεῖα, βρὲ Πασχάλι στάσου, Κρίνε
 τὸν κομπόκοσμον, ποῦ βλέπεις στὸν χορὸν αὐτοῦ νὰ εἶναι
 κι' ἔλα πέρ μου, τὰ σταράτα, γιὰ κυρίους διὰ κυρίας
 ποῦ τοὺς βλέπεις ἐπισήμους μετὰ τόσης ἀπορίας
 Π.—Στάσου λίγο νὰ κυτᾶξω καὶ γιὰ τὰς σηνογραφίας
 καμαρώνω καὶ θαυμάζω τὰς ὄραϊας ζωγραφίας
 ἀπ' τὸ χέρι τ' Ἀτσαρίτη καμωμένας ποῦναι τρέλλα
 καὶ τὸν φωτισμὸν ὄραϊον ἐκ χειρὸς τοῦ Φρατζῆ-Στέλλα
 κι' ἔτσι νὰ τὸ θεατράκι μιὰ κοῦκλα Φασουλῆ
 ἀπ' τὰ χέρια τ' Ἀτσαρίτη καὶ τὰ χέρια τοῦ Φρατζῆ
 Φ.—Πάφει! Κρύψου! Μὴ μᾶς νοιώσουν Βλέπων κάποιον φο-
 ραντζῆ
 Φορατζῆς σ' αὐτὴν τὴν κρίσι; ποῦ μὴδὲν εἶναι τὸ κέρδος
 Φ.—Κρύψου λέον! Γιατ' ἐκεῖθε καταφθάνει κι' ὁ Λοβέρδος
 Π.—Ὁ Ἄνδρέας ποῦ τοῦ πρέπει ἕνας ἐπαίνοσ σπουδαῖος
 π' ὁ διάκοσμος ποῦ βλέπεις καὶ θαυμάζεις ὁ ὄραϊος
 εἰς αὐτὸν ἀνήκει ὅλος γιὰτ' εἶν' ἄνθρωπος γαλάντης
 Φ.—Ἀλλὰ κύτα καὶ τὸν Κώστα καὶ τὸν Νίκο...

Π.— Καλὲ ἄντες
 Μὰ δὲν μοῦπες ποιοὶ χορῶν ἐπισήμως ἐδῶ πέρα
 Φ.Εἶν' Παναχαϊκὴ μας μωρὲ, βλάκα, μὲ παντιέρα
 Π.—Μὰ νὸν Πρόεδρο δὲν βλέπω τὸν καλὸν μας τὸν Ἀντώνη
 Φ.—Φαίνεται ἀπὸ τὴ χαρὰ του πάει ν' ἀλάξῃ... πανταλόνι
 Ἄλλὰ βλέπω τὸν Βοῖλα καὶ τὸν Στόλτενωφ ἀντάμα
 τὸν μὲν πρῶτον θυμωμένον γιὰτὶ βρῆκε κάποι σφᾶλμα
 καὶ τὸν δεύτερον γελῶντα, κι' ἀεικίνητον συνάμα
 Μωρὲ... νὰ κι' ὁ Μαραγκόπ'λος Γύρισ' τῆς καρέκλαις
 Π.—Ποῦναι; [θαῦμα]
 Φ.—Λάθος! Κάποιος ἄλλος! πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πράγμα
 Γαλαζόαιμος νὰ ἔλθῃ εἰς χορὸν ἄσ τῶν ἀνθρώπων;
 Π.—Πῶς ἠδύνατο νὰ δώσῃ καὶ νὰ κάμῃ τέτοιον κόπον,
 Αὐτὸς γύρισεν ὀπίσω γιὰ πεντήκοντα δραχμὰς
 τὴν "Καμπάνα", ἀπὸ τόσους π' ἔχομεν συνδρομητὰς
 κι' οὔτε ἐπλ' ὄρε, τῶν φύλλων ποῦχε λάβει, τὰς τιμὰς.
 Φ.—Νὰ καὶ ὁ Ἰρεμίας εὐτακτον καλὸ παιδί
 μὰ ποῦ ἔχει τὴν συνήθεια νὰ κουράζεται πολὺ
 καὶ ὁ Γιῶργος ὁ Μουστάκης ἀλλὰ δίχως τὸ μουστάκι
 Π.—Μὰ νὰ κι' ὁ Σεφάνόπουλος ὁ φίλτατὸς μου Τάκης
 κι' ὁ Τσάλτας φίνοσ Ἰατροσ, φιλομειδῆς Χρηστάκης
 καὶ δίχως αὐτοκίνητον ὁ Βάγγος Φιλιππάκης.
 Φ.—Γιὰ σταμάτα λιγοτάκι νὰ κυτᾶξῃς κατὶ τί
 Π.—Τὶ νὰ ἰδῶ;
 Φ.— Τῶν Καλλιστείων τὴ σπουδαία Ἐπιτροπὴ
 Π.—Σῶπα τί μὲ μεπίνουν γέλοια. καὶ θὰ μῶρθη περὶ γροσπῆ
 Φ.—Μὴ γελάς μήπως μᾶς νοιώσουν καὶ μᾶς πιάσουν ἀπ' τ' αὐτὶ

και κλωτσαίς μᾶς στείλουν ἔξω, διχωσλόγο και γιατί!

Παρά βλέπ: κατά κείθε τι μεγάλη εὐθυμία

Τι ώραία ποῦ χορεύει ἡ Ἐγγλέζα παροιμία

και ὁ Φρέντι σπόρτ Βιενέζος ντελικάτος και κομφός

Π.—Στάσου μπαίνει Ἀνδρουτσέλης ὁ Γιωργάκης ὁ Γλανκός φίλος τῶν πυγολαμπίδων! ἐν τῷ μέσῳ νηρηίδων!

Φ.—Νά κι' ὁ Φάνης Στεφανόπουλος μιά κομφότης ζηλεμένη μὰ ὁ Στόλτενωφ τι θέλει ἢ γιὰ κοῦρα μπενοζγαίνει ἀεικίνητος παιδί μου και τὸν βλέπω και λυποῦμαι ἀλλὰ πίνει ἢ μὲς τὸ οὔζο, κι' ἔξ' αὐτοῦ παρηγοροῦμαι

Π.— Ἡ Μὲς οὔζου;

Φ.— Ὅχι βλάκα! Κῦτα ἐκεῖ τὴν Πετραλιᾶ

Π.—Νά κι' ἕνας φορτωμένος μὲ περίεργα λιλιὰ.

Φ.—Βλέπω τὰς Ἰσομῖα τὴν Ὀλγοῦλα, τὴν Λιλιὰ

νυστεργέ και πάντα πρώταις κι' ἀπὸ δ' πλα τῆς νά...βορῆκα

τὴν Ἐλένη Ἀγγελοπούλου, ὄλαις μὲ βαρειά τὴν προῖκα

και τὴν Μὲς Ἑλλῆς ώραία ποῦ γιὰ μὲ τόσο νάζι

και μὲ κόρη ἀγαματώδη ποῦ μοῦ ἔμεινε μαράζι

και τὸν Φάνη Στεφανόπ'λο, ποῦ ἠκαρδίῳ του ἀκόμηβοράζι

κι' ἀπὸ κείθε κάποια κόρη, ποῦ τὰ μῆτια κάπιου βγάζει.

Π.—Νά κι' ὁ Γιάννης ὁ Μαροφίτσας, πεταχτός π' ὄλο χορεύει

κι' ὁ Διαμάντης Βαγενᾶς μας, ποῦτὰ δόντια σαςγιατροῦνει

κι' ἡ κυρία του γλυκεῖα ποῦ τὸμπράτσο του χορεύει

Φ.—Νά κι' ὁ Σπῦρος ὁ Φαρολόπουλος κι' ἡώραία του κυρία

μὲ τὰ πλάνα μάτια νάτη. Νά κι' ἡ Τζίνη ἢ Μαρία

ἢ Λουλούκα Κοὺν ποῦ μοιάζει εἰς τὸ μέσον σάνλουλούδι

κι' ἡ Γιαννουλοπούλου Νίτσα π' ὀμοιάζει ἀγγελοῦδι..

και ἡ Τζίνη ἢ Σοφία, ποῦ τῆς φτιάνω τὸ τραγοῦδι

και ὁ Σπῦρος ὁ Πετσιάλης, μὰ ποῦ χόνδρινε λιγάκι

κι' ὄλο πίνει, γιὰ δροσοῦλα γιὰ νὰ φύγη τὸ φαριμάκι

Νά κι' ἡ Οἰκονομοπούλου γλυκυτάτη ἢ Σοφία

ἢ Ἐλενη τοῦ Τοπάλη, ποῦ δὲν ἔχει ὀμοια μῖα

κι' ὁ γαλιζιὸς Οἰκονόμου δικηγόρος ἐκ τῶν πρώτων

κι' ὁ Σαοῦλης κι' αὐτός τὸ ἴδιο ποῦ γορῆζει δίχως κρότον

ὁ Τηλέμαχος! ὄρατος! σᾶν ἐκεῖνον π' ἦτο πάλαι

κι' ὁ Θέμις ὁ Διακ'δης, κι' ἄλλοι, κι' ἄλλοι...βάλε

Π.—Βλέπω ἐκκληρτος ἐκεῖθε τὸν κῆρ Σπ. Οἶκο ὀμοῖα'λο

κι' ἀνευ δέροματος ἀκόμη Ἡρακλῆ τὸν Νικολόπ'λο

και τὸν Γιῶργο τὸν Χαομπίλα ποῦ κουράσθηκε πολὺ

και τὰ πόδια του νὰ πῆρη ἀπ' τὸν κόπο δὲν μπορεῖ

Φ.—Εἶδες; ἔχασες, βοῆ τέρας, τὸν Πανάγο τὸ Γερουσίη;

ὡς κι' ἐκεῖνον ἐκεῖ πέρα, ποῦ φορεῖ τὸ ξένο μοῦσι

τὴν Μαρίκα Νικολάου ζωοῆ, χαριτωμένη

τὴν Κικίτσα φλογισμένη

τὴν Ἀνιὼ συλλογισμένη

και τὸν Παστελᾶ Ἀνδρέαν τὸν τούτέστι Σπηλιωτόπ'λο

Τὸν Εὐάγ. Ἀθανασίου, ἀλλὰ και τὸν Μιχαλόπ'λο.

Π.—Μπο'ο και χαρὰ μεγάλη ζωοῆ ἐν τέλει βλέπω

και περῆφανα κυττάζω ἀπ' ἐδῶ, καλέ, ποῦ στέκω

και φρονάζω ὄπως ὄλαι μοῦ φρονάζουν πανοικει

Ζήτω! Οὔορα, Οὔορα! Ζήτω! Ζήτω Παναχαϊκή!



Πρὸς τὸν Νῆκον μὲ μανιάν γιατὶ μὲν' εἰς Γερμανίαν

Ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν πῶχει ὁ Νῆκος ἑαδελφός σου
βλέπω μπόλικες φροντίδες στὸ πλατὺ τὸ μετωπὸ σου,
και τὰ μάτια σου ἀκόμα κουρασμένα μᾶς κυττάζουν
και τὴν πίκρα τὸ φαριμάκι μαύρης ξενιτειᾶς μᾶς στάζουν
Σὲ θωροῦ μὲ μὰ λαχτάρα σᾶν νὰ βλέπω ἀκόμα ἐμπρός μου
τὴ μορφή σου κι' ὅσο βλέπω μεγαλώνει κι' ὁ καῦμός μου
πότε πάλι θὰ γυρίσης στῆς Πατριδος σου τὸ χῶμα;
τόσα στόματα τῶν φίλων, ποῦ σὲ ἀγαποῦν ἀκόμα
σὲ προσμένουνε κι' ὁ Νῆκος και τὸ φτωχικὸ μου δῶμα
λοιπὸν τρέξε νὰ γυρίσης σιγαλὰ, κουτσὰ κουτσὰ
γιατὶ ἂν ἀργήσης ν' ἀρθῆς θὰ τὸν φάμε τὸν ...πατσᾶ...
κι' ἂν ζηλεύῃ τὸν πατσᾶ μας και ἡ Λότα, ἄς τοῦ δῖνη
γιὰ νὰ ρθῆς μαζῆμὲ σένα σ' τὴν Ἑλλάδα μας κι' ἐκεῖνη!

* *

*

Μὴ ξεχνᾶτε τὴν ώραία συνουσία
τοῦ Μαροσέλλου και τοῦ Μάστορα τῆ θεῖα
σημερινῆν και περὶ ὄραν ἐνδεκάτην
εἰς τὸ Πάνθεον κι' οὔτ' ἕνας ἀπὸ δαύτην
νὰ μὴ λείψῃ τὴν τοσοῦτον γλυκυτάτην
Ὅλοι ἐμπρός τῆ Μοῦσα, Τέχνη νὰ θαυμάστε
συνουσίαν, ποῦ ποτὲ δὲν θὰ ξεχᾶστε !!

Και τὸν γάμον ἐπαινοῦ πάλι εὐχόμενος ἐν νῶ

Στοὺς γάμους τοῦ Κουρμέντελου μὲ τὴν Αὐγερινῶ
φάλλω τραγοῦδι εὐχόμενος και πάλιν μὲ τὸν νοῦ
σκορπῶν λουλούδια τῆς χαρᾶς και μέχρις οὐρανοῦ

* *

Και τὸν Γιάννη τὸν Κοσέρη «ἢ Καμπάνα» τὸν συγχαίρει

Εἰς τὸν Γιάννην τὸν Κοσέρην στέλλω λόγα ἀρραβῶνων
τῆς γλυκυτέρης εὐχῆς μου μετὰ ρόδων, μύρτων κλώνων
και τὸ γάμο τους νὰ κάμουν, εὐχομῆς τους; μ' εὐχὴν μίαν
και τὸν βίον νὰ περάσουν μὲ μεγίστην εὐτυχίαν!

Συνιστῶμεν στενογράφων τὴν Κυρίαν Ἑλλῆς, πρώτης!
φημισμένην, ἑακουσμένην, ποῦ θαυμάζ' ἢ ἀνθρωπότης,
ποῦ διδάσκει μὲ τὰ λίγα, μὰ και δίχως φασαρία
και ἂν θέλετε ἀκόμη, και μὲ ἀλληλογραφία,
Πολλὴ δὲ τὴν διακρίνει συντομία και ταχύτης;
Μαίρη Ἑλλῆς τ' ὄνομά της, μὰ και ἡ διεύθυνσίς της;
πόστ-ρεσάντ εἰς τὰς Ἀθήνας και τοῦ ἐξωτερικοῦ
και λαμβάνει κᾶθε γράμμα, εἴτε γέρου, εἴτε μικροῦ

Κάτω ἀπὸ τὰ Ψηλαλόνια εἰς τὸ Μπέκου τὴν ταβέρνα
κάθε βράδυ ἢ παρῆς ὄλο τῶχουν πῖνε, κέρνα
μὲ μεζέδες γλυκυτάτους και κρεσι ὄρκιο, φῖνε
κι' ὄλο Μπέκο τοῦ φονάζουν, πάντα ρίχνε γιὰ νὰ πῖνω!

